

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден - Номер деветнадесет

Jeff Pippenger

2025-12-25

Число деветнадесет

Лъвът от Юдовото племе е име на Исус, което подчертава делото на Христос в запечатването и след това в разпечатването на Неговото пророческо Слово. В пета глава на Откровение Лъвът от Юдовото племе, Който е също и Давидовият корен, надви, за да отвори книгата. „Коренът“ на Давид беше Есей, а коренът на Есей беше Фарес, а неговият корен беше Юда, а неговият корен беше Яков, а неговият корен беше Исаак, а неговият корен беше Авраам. Давидовият или Есеевият корен, когато се споменава във връзка с Лъва от Юдовото племе, подчертава принципите на началото и края, което е Алфа и Омега. Когато Откровението на Исус Христос се разпечатва в първа глава на Откровение, първостепенният атрибут на Неговия характер е, че Той е Алфа и Омега. Кой е Той, е също и принципът, който се прилага, за да се разпечатат пророчествата, които Лъвът от Юдовото племе е запечатал, когато Той определи, че е време.

Разпечатването на Божието пророческо Слово е елемент от Божието дело на изкупление, тъй като Той употребява силата на Своето Слово, за да произведе съживления според Своята воля. Сестра Уайт казва, че когато книгите на Даниил и Откровение бъдат по-добре разбрани, между нас ще се види велико съживление. Именно светлината на Божието пророческо Слово произвежда съживление и реформация според Неговата воля.

Сестра Уайт, взирайки към последните дни, посочва едно велико реформиране, което ще се извърши сред Божия народ в последните времена. Съживленията и реформациите в свещената история всички бяха породени от Божието Слово, и всеки от тези свещени периоди сочеше към последното велико съживление и реформация, което започва малко преди неделния закон. Тези съживления се пораждат чрез разпечатването на Божието Слово. Седемте гръма бяха запечатани, както беше запечатана и книгата на Даниил в дванадесета глава.

Когато приложим пророческите характеристики на период на разпръскване, които са свързани със символа 1260, откриваме, че в Откровение единадесета глава Моисей и Илия лежат мъртви на улицата три и половина дни. До осемнадесети стих е дошло времето на Божия гняв. Моисей и Илия представляват Божия народ непосредствено преди края на човешкото изпитателно време. Те са разпръснати в продължение на 1260 символични дни по улиците на Содом и Египет, където Исус бе разпнат.

Моисей и Илия бяха овластени да дадат своето свидетелство от трети стих до седми стих, където са убити на улицата. Йоан завърши измерването на храма във втори стих; след това Моисей и Илия са овластени да дадат своето свидетелство, облечени във вретище. Вестта на Илия и Моисей беше дадена на филаделфийския милеритски адвентизъм през 1844 г., а до 1863 г. техните гласове бяха погребани под обичаите и преданията, които се предават от поколение на поколение. Те бяха овластени да дават своето свидетелство три години и половина, облечени във „вретище“, символ на нарастващия мрак от 1863 г. нататък.

Когато приложим определението на сестра Уайт за седемте гръма като представлящи събитията на първия и втория ангел, по начина „ред по ред“, ние изграждаме една история, която започва с ангел, слизащ с вест; но „ред по ред“ ангелът е и първият, и вторият ангел. Единият постави крака си върху сушата и единия си крак върху морето на 11 август 1840 г., а другият дойде при разочарованието от 19 април 1844 г.

Следващият ориентир във всяка паралелна история е Божията ръка, която е свързана с плочите на Авакум. При първия ангел бе изработена картата от 1843 г., но в някои от изчисленията имаше грешка. При втория ангел Божията ръка е ориентир на плочите на Авакум; представен, когато Той оттегли ръката Си от грешката. Когато Той оттегли ръката Си, вестта се развиваше постепенно, докато достигна своята кулминация на лагерното събрание в Ексетър, непосредствено преди разочарованието на 22 октомври 1844 г.

Двете линии обозначават една световна вест, защото ангелът, който пристига, поставя единия си крак на земята, а другия си крак на морето, и вдъхновението ни известява, че това представлява световна вест. Ангелът също така обозначава началото на времето на забавяне в притчата за десетте девици. При този първи ориентир ние също виждаме Божията ръка да произвежда една лъжа. На 19 април 1844 г., в пророчески смисъл, изглеждаше сякаш видението е излъгало, но онези, които имаха търпение, чакаха, и макар видението да се забави, то не излъга. Но когато линията, която изграждаме, започва, лъжата на първото разочарование е отбелязана като характеристика на първия ориентир.

Тогава белегът на Божията ръка и Авакумовите плочи показва как Бог покрива една грешка и след това оттегля ръката Си от грешката. В милеритската история грешката беше допусната от Бога през май 1842 г., когато беше отпечатана картата, а впоследствие грешката се прояви, когато изтече годината 1843; но едва известно време след това Господ оттегли ръката Си от грешката в числата. Грешката беше от май 1842 г. до някъде след първото разочарование. За първия ангел Божията ръка и Авакумовите плочи са отбелязани през май 1842 г., но оттеглянето на Неговата ръка в историята на втория ангел би било малко след първото разочарование.

Това определя ориентирния белег на „ръката“ като пророчески период — период, който започва с това, че Неговата ръка покрива една грешка, и след това завършва с това, че Неговата ръка се отнема от грешката. Този период на покриване и разкриване чрез Неговата ръка е илюстрация на делото на Лъва от Юдовото племе, когато Той запечатва, а след това разпечатва пророческа светлина. Той покри истината, а после разкри същата тази истина —

в различна светлина, която не противоречеше на първоначалната светлина. Той направи това, за да произведе съживлението и реформацията на милеритския Среднощен вик.

Времето на забавянето, което започна с идването на ангела, завърши, когато ръката Му бе отстранена, като по този начин се разпечата пророческа светлина, която положи началото на „движението на седмия месец“, довело до вестта на Среднощния вик на лагерното събрание в Ексетър, където вестта се превърна в приливна вълна, до затворената врата при голямото разочарование. Проявлението на Божията сила чрез разпечатването на Неговото Слово произведе нарастващо съживление и реформация.

През 1863 г. лаодикийското милеритско движение бе възпрепятствано да премине отвъд Йордан и му бе отредена пустинята заради убиването с камъни на Илия и Моисей. Вестта на Уилям Милър беше вестта на Илия, а основополагащата вест на Милър беше Моисеевите „седем времена“. Да се отхвърлят „седемте времена“ означаваше да се убие Моисей, а да се отхвърли основополагащата истина, изложена от Милър, означаваше да се убие Илия. През 1863 г. вестителят и вестта бяха убити на улицата и оттогава нататък единственият начин да бъдат намерени беше да се издирят гробовете им в древните пътеки на Еремия. Те бяха мъртви на улицата — тоест, докато не бъдат възкресени. Те биват възкресени, когато „бъдещите събития на седемте гръма“, които ще бъдат „разкрити в своя ред“, се повторят — в историята на сто четиридесет и четирите хиляди.

Когато историята на първия ангел се положи върху историята на втория ангел, пророческата структура поражда отправна точка, чрез която да се следва ръката на Христос, която е светлината върху пътеката на Среднощния вик. Първоначалната светлина на Среднощния вик осветява пътеката и именно светлината на Неговата „славна десница“ води нагоре по пътеката.

„Струваше ми се, че бях обкръжена от светлина и че се издигах все по-високо и по-високо от земята. Обърнах се, за да потърся адвентните люде по света, но не можах да ги намеря, когато един глас ми каза: „Погледни отново и погледни малко по-нагоре.“ Тогава вдигнах очи и видях тясна и права пътека, издигната високо над света. По тази пътека адвентните люде пътуваха към града, който се намираше в далечния край на пътеката. Зад тях, в началото на пътеката, беше поставена ярка светлина, за която един ангел ми каза, че е „среднощният вик“. Тази светлина сияеше по цялата пътека и осветяваше нозете им, за да не се спъват.

„Ако държаха очите си устремени към Исус, Който беше точно пред тях и ги водеше към града, те бяха в безопасност. Но скоро някои се умориха и казаха, че градът е твърде далеч и че са очаквали вече да са влезли в него. Тогава Исус ги насърчаваше, като издигаше славната Си дясна ръка, и от ръката Му излизаше светлина, която се разливаше над адвентната група, и те извикваха: „Алилуя!“ Други безразсъдно отричаха светлината зад себе си и казваха, че не Бог ги е извел дотук. Светлината зад тях угасваше, оставяйки нозете им в съвършен мрак, и те се препъваха, изгубваха от поглед целта и Исус, и падаха от пътеката долу в тъмния и нечестив свят.“ *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 57.

Когато Христос издига Своята славна мишца, Той използва Своята „ръка“ като символ на делото Си да води Своя народ. Когато съпоставим идването на втория ангел с първия ангел, който слезе на 11 август 1840 г., откриваме, че и двамата ангели имаха в ръцете си вест.

„Бе ми показан интересът, който цялото небе бе проявило към делото, извършвано на земята. Исус възложи на един могъщ ангел да слезе и да предупреди жителите на земята да се приготвят за Неговото второ явяване. Когато ангелът напусна присъствието на Исус в небето, пред него вървеше светлина, извънредно ярка и славна. Бе ми казано, че неговата мисия бе да освети земята със своята слава и да предупреди човека за идващия Божий гняв. ...“

„Друг могъщ ангел бе упълномощен да слезе на земята. Исус положи в ръката му един писмен свитък и когато той дойде на земята, извика: „Падна, падна Вавилон.“ Тогава отново видях разочарованите да повдигат очите си към небето, гледайки с вяра и надежда за явяването на своя Господ. Но мнозина сякаш оставаха в безчувствено състояние, като заспали; и все пак можех да видя следите на дълбока скръб по лицата им. Разочарованите видяха от Писанията, че се намираха във времето на забавянето и че трябва търпеливо да очакват изпълнението на видението. Същото доказателство, което ги бе подтикнало да очакват своя Господ през 1843 година, ги доведе до очакването Му през 1844 година. Но аз видях, че мнозинството не притежаваше онази енергия, която бе отличавала вярата им през 1843 година. Разочарованието им бе помрачило вярата им.“ Ранни писания, 246, 247.

И двата ангела са част от трима ангели, които заедно съставляват един символ, така че се съгласуват по отношение на вестта, която представят, макар че всеки от тях представя своя собствена уникална вест. И двата ангела имат „писание“ в ръцете си, което представлява изпит. „Първият и вторият ангел трябва да вървят успоредно“ на третия ангел.

„Бог е отредил на вестите от Откровение 14 тяхното място в пророческата верига и тяхното дело не трябва да престава до самия край на историята на тази земя. Вестите на първия и на втория ангел все още са истина за настоящото време и трябва да вървят успоредно с тази, която следва. Третият ангел прогласява своето предупреждение със силен глас. „След това — каза Йоан — видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от неговата слава.“ В това осветяване е съчетана светлината и на трите вестите.“ The 1888 Materials, 803, 804.

Сестра Уайт отъждествява третия ангел с ангела от осемнадесета глава на Откровение и посочва, че първият и вторият ангел трябва да вървят успоредно с пророческата история, представена от третия ангел от Откровение 18. Така тя съпоставя слизането на първия ангел на 11 август 1840 г. с 11 септември и определя, че ангелът от Откровение 18 е „третият ангел“. Третият ангел е последният от тримата и е предобразен от първия; поради тази причина Сестра Уайт ни известява, че мисията на първия ангел е била тъждествена с мисията на ангела от Откровение 18, защото мисията и на двамата ангели е била да „осветят земята със славата си“.

„Седемте гръмотевици“ представляват очертание на събития в историята на първия и втория ангел, които ще се повторят в историята на третия ангел. Вдъхновението е насочило, че когато приведем тези истории в съответствие „ред след ред“, слизането на първия ангел през 1840 г. съответства на Неговото слизание на 11 септември. Това посочва една изпитваща вест, която трябва да бъде изядена с двама свидетели, и съпоставя едно разочарование с първия ориентир.

„Седемте гръма“ представляват пророческия период, който започва с едно разочарование и завършва с по-голямо разочарование.

Когато пророческата линия на слизането на първия ангел се съгласува с идването на втория ангел, това поражда „структура на истината“. Истината е определена като три стъпки, като първата и последната са еднакви, а средната стъпка представлява бунт. Съгласуването на първите два ангела с този модел поражда структура, съставена от първия и втория ангел, която онагледява третия ангел от Откровение осемнадесета глава; а третият ангел от Откровение осемнадесета глава е съчетание както на първия, така и на втория ангел.

Третият ангел от Откровение осемнадесета глава се състои от два гласа. Първият глас се изпълни, когато сградите на Ню Йорк се срутиха на 11 септември, а вторият глас от четвърти стих е неделният закон. В периода от 11 септември до неделния закон третият ангел от Откровение осемнадесета глава представлява съчетание на първия и втория ангел. Щом това е така, използването на историята на тези два ангела „ред по ред“, за да представя историята на третия ангел от Откровение осемнадесета глава, означава да се съпоставят първият и вторият ангел с първия и втория ангел.

Два ангела пристигат при първото разочарование, и двамата ангели са пророчески свързани, и и двамата имат изпитваща вест, която е в ръката на ангела. Следващият ориентир, представен в линията, са таблиците на Авакум, които са пряко свързани с Божията ръка. В линията на първия ангел таблицата от 1843 г. е изготвена през май 1842 г., а в линията на втория ангел не е имало таблица. Таблицата беше приключила с пристигането на втория ангел. Ориентирът на таблицата на Авакум в линията на втория ангел е оттеглянето на Божията ръка от една грешка в изчисленията на таблицата от 1843 г.

Неговата ръка покри една грешка в пътепоказателя на първия ангел и Неговата ръка бе отстранена на същия този пътепоказател, в линията на втория ангел. Така пътепоказателят на таблиците на Авакум в паралелните линии на първия и втория ангел представлява две стъпки. В първата стъпка Неговата ръка покрива една грешка, а в края на периода на пътепоказателя на таблиците на Авакум Той отстранява ръката Си. Времето на забавянето започна с идването на втория ангел и времето на забавянето завършва постепенно, започвайки с отстраняването на Неговата ръка. Пътепоказателят на таблиците на Авакум представлява период от време, който е белязан от Христовата ръка в началото и от Неговата ръка в края.

Две ръце са отбелязани при първото разочарование, и и двете носят изпитваща вест, която трябва да бъде взета и изядена. След това започва период от пророческо време,

представляващ основополагащите истини, който започва с Божията ръка, покриваща, и завършва с Неговата ръка, откриваща. Следващият ориентир е лагерното събрание в Ексетър, където викът в полунощ отделя и очиства онези, които биха последвали Христовата ръка в Пресветото място.

Когато Христос влезе в Пресветото място, Той издигна ръката Си към небето и се закле, че време не ще има вече. Той току-що бе запечатал „седемте гръмове“, които представляват историята на първите два ангела, повтаряща се в историята на третия. Той запечата „седемте гръмове“, както бе запечатал пророчествата на Даниил в дванадесета глава. В дванадесета глава на Даниил, при първия от три символични периода от време, Христос издига и двете Си ръце към небето и прогласява, че когато разпръсването на Божия народ приключи, онези, които стават „мъже, на които се чудят“, ще бъдат очистени и издигнати като принос. Структурата на първия и втория ангел, която понастоящем разглеждаме, символично проявява Божията ръка на всяка стъпка.

Когато Той покрива истината, това поражда разочарование; а когато отдръпва ръката Си, се произвежда светлина, и светлината е светлината на вестта на Среднощния вик. Първото разочарование до голямото разочарование носи подписа на алфата и омегата и е изложено в рамката на истината. Началото представя края, а ориентирът между двете разочарования изобразява действието на запечатването и разпечатването на плочите на Авакум, което е разпечатване на древните пътища на Еремия и представлява основата, върху която храмът се издига преди неделния закон, когато завършеният храм бива издигнат над всички планини. Средният ориентир в словото на истината представлява бунт, а в историята, представена чрез окончателното отделяне на житото от плевелите, проявява бунта на неразумните девизи.

Бунтът, представен чрез пътния белег на таблиците на Авакум, е представен като прогресивен, защото не е единичен пътен белег, а период с определено начало и край, както е представено от Божията ръка. Божията ръка е двукратно при първото разочарование, защото има два ангела, които и двамата държат в ръцете си вест. Следващият пътен белег на бунта има ръка на начало и ръка на край, така че и той има две ръце в рамките на своите пророчески характеристики. Третият пътен белег на голямото разочарование посочва Христос, който издига ръката Си и се заклева в небето, именно в същия пасаж, където седемте гръмотевици са запечатани, както беше и в дванадесета глава на Даниил. Точно в момента, когато ангелът отбелязва края на пророческата структура на първите два ангела, които сега разглеждаме, Той прекратява приложението на пророческото време и поставя Себе Си в успореден пасаж в книгата Даниил, където не издига едната Си ръка, а издига и двете Си ръце.

В Даниил дванадесета глава има три пророчески периода, които се разпечатват в последните дни, защото това е, което сполетява Божия народ в последните дни. Първото нещо, споменато в заключителното, кулминационно видение на Даниил, беше, че Даниил, който представлява остатъчния Божи народ, имаше разбиране и за самото нещо, и за видението. Последното нещо, записано от Даниил, е как увеличаването на познанието бе използвано от

Лъва от Юдовото племе, за да произведе последното съживление и реформация сред Божия народ, който се отличава като онези, които разбират. Той извършва запечатването на Своя народ чрез разпечатването на „седемте гръмотевици“ от Откровението във връзка с разпечатването на „трите периода“ от Даниил дванадесета глава.

Когато Исус посочва, че в края на трите и половина пророчески дни на разпръсване силата на Божия народ всички „чудни неща“ ще се свършат, Той посочва юли 2023 г., когато трите и половина дни на смърт по улиците от Откровение единадесета глава приключиха. Сега чудните неща щяха да се свършат преди неделния закон. Той отбеляза юли 2023 г., като издигна не едната, а и двете Си ръце. С това Той отбелязваше края на времето на забавяне, както когато премахна ръката Си от грешката в милеритската история. Първото разочарование настъпи на 18 юли 2020 г., както е предобразено от първото разочарование на милеритите, и времето на забавяне започна и продължи, докато Той простря ръката Си втори път, за да събере Своя остатъчен народ през юли 2023 г.

Първото разочарование е представено чрез това, че Божията ръка покрива една грешка — грешката, която за милеритите се състоеше в това, че бяха посочили годината 1843 вместо 22 октомври 1844 г. Това разочарование е представено в дванадесетия стих на дванадесета глава. Първото разочарование е представено чрез Неговата ръка, покриваща грешката, и беше предобразено от милеритите, които стигнаха до първото разочарование. Думата в дванадесети стих е „достига“. Блажен е онзи, който чака и който „достига“ до 1335-те; блажен е онзи, който „достига“ до разочарованието от 19 април 1844 г. Думата, преведена като „достига“, означава „докосвам“. Милеритите преживяха първото си разочарование, когато годината 1843 докосна годината 1844. Дванадесети стих на Даниил 12 посочва първото разочарование както от 19 април 1844 г., но още по-пряко — първото разочарование от 18 юли 2020 г.

Първият пророчески период и последният пророчески период от трите периода, които биват разпечатани във времето на края, когато знанието се увеличава и извършва окончателното отделяне на житото от плевелите, като по този начин се установява разпечатването на пророческата светлина, която запечатва сто четиридесет и четирите хиляди, са един и същ пророчески период.

Първият период от седми стих е края на разпръсването на трите дни и половина от Откровение единадесета глава през юли 2023 г., а периодът в дванадесети стих е началото на същото това разпръсване на 18 юли 2020 г. Алфа и Омега бе отбелязал историята на седемте гръма в Даниил дванадесета глава като историята, която започва с разочарованието от 18 юли 2020 г. и завършва три и половина символични дни по-късно, през юли 2023 г. Не по-малко важно е, че когато Алфа и Омега отбеляза началото и края на последното време на забавяне, Той вдигна не една, а и двете Си ръце към небето и се закле в Онзи, Който живее до вечни векове.

Божият Син, Който е Човешкият Син, дава клетва пред Отца тъкмо там, където започна кулминацията на историята на Божия заветен народ, когато Христос най-напред призова

Аврам с обещание, а след това потвърди обещанието с клетва. Събуй обувките си, защото си на свята земя!

Средната буква от трите пророчески периода е не по-малко от омега-изпълнението на пророчеството за заветното време от 430 години на Аврам и Павел, представено в 1290-те години от единадесети стих. Стихът, разглеждан с милеритско разбиране, посочва тридесетгодишен период на подготовка за папството, следван от 1260 години на папско преследване. Четиристотин и тридесетте години на Аврам представляват робство и избавление в един определен народ, във връзка с това, че първите тридесет години представляват Господа, влизащ в завет с Аврам. Тридесетгодишната подготовка за свещениците започна през 1989 г., във времето на края, и тридесетте години завършват при неделния закон, когато стихът посочва, че мерзостта на запустението ще бъде поставена и след това ще преследва Божия народ в продължение на 1260 символични години, съответстващи на Йоановите 42 символични месеца в Откровение тринадесета глава.

Реформаторското движение на сто четиридесет и четирите хиляди започна през 1989 година, когато Господ започна Своето дело по приготвянето на едно свещенство, което да служи по време на кризата в полунощ, започваща със неделния закон. Алфата и Омегата застана над водите на Хидекел и издигна двете Си ръце към небето, като се закле, че когато разпръскването от 18 юли 2020 до юли 2023 се изпълни, чудесата, свързани с Христовото дело по съчетаването на Неговата Божественост с човечеството, ще бъдат завършени.

Това е същото провъзгласяване от десета глава, в линията на седемте гръмотевици, защото Той не само там приключи пророческото приложение на времето, но също така посочи, че в дните, когато зазвучи седмата тръба, тайната на Бога ще бъде завършена. Успоредният пасаж в Данаил дванадесета глава посочва, че когато разпръскването приключи през юли 2023 г., завършването на запечатването на Божия народ щеше да бъде довършено, както е представено чрез звученето на седмата тръба, което съвпадна с това Христос да издигне ръката Си и да се закълне и в двата успоредни пасажа.

Първият пророчески период и последният пророчески период от тройната вест на Даниил дванадесета глава носят белега на алфа и омега. Първият период в седми стих посочва края на същия този период, чието начало отбелязва дванадесети стих. Между седми и дванадесети стих е представена историята на времето на края от 1989 година до края на благодатното време. В средата на алфа-периода на седми стих и омега-историята на дванадесети стих е представен последният бунт на човечеството — от неделния закон до момента, когато Михаил се изправя; и това е представено именно в самата глава, където Михаил се изправя.

Бунтът на средния период е преди всичко външната история на бунта, но първите тридесет години са вътрешната история на подготовката на свещениците, които се намират в пряко противопоставяне на външните сили, представени в следващия период от 1260 години.

Средният период представлява бунта на тринадесетата буква от еврейската азбука и се съчетава с вътрешното, тъй като изобразява последната битка на великата борба на

планетата Земя, докато благодатното време още трае. Неговото съчетание на външното и вътрешното е също и вестта на последното видение на Даниил, представено чрез реката Хидекел и трите глави, които също носят подписа на Алфа и Омега и са изградени върху структурата на истината. Първата и последната глава разглеждат запечатването на Божия народ, представен като звездите, които светят довека. Средната глава на бунта посочва същата история, представена в стих единадесети чрез 1290-те години, който е средният стих в същата тази структура.

Когато Христос използва ръката Си в рамките на пророческата структура, тя представя много истини, но също така представя и пътя, по който Той води Своя народ. Откровението на Исус Христос започна да се разпечатва през юли 2023 година. Това разпечатване включва разпечатването на седемте гръма и вестта на Даниил, както е представена в дванадесета глава. Разпечатването се извършва в скритата история на четиридесети стих, която започна през 1989 година и завършва при неделния закон. В тази история Божият народ ще бъде запечатан, а те биват запечатани чрез изливането на Светия Дух. Последното изливане на Светия Дух е посочено в осма глава на Откровение, където е представено като седмия, а следователно и последния печат. Лъвът от Юдовото племе победи в пета глава, за да отвори книгата, запечатана със седем печата.

Шестият печат повдигна въпроса в края на шеста глава, като попита кой би могъл да устои през периода, когато вече няма ходатайство за греха.

Защото е дошъл великият ден на Неговия гняв; и кой ще може да устои? Откровение 6:17.

Следващата глава, или може да се каже следващият стих, въвежда запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди и голямото множество, които са събрани в Божието царство по време на кризата на неделния закон. Сто четиридесет и четирите хиляди са отговорът на въпроса от шестия печат. След като са представени в седма глава, тогава осма глава посочва премахването на седмия и последен печат.

И когато отвори седмия печат, настана тишина на небето за около половин час. И видях седемте ангела, които стояха пред Бога; и на тях бяха дадени седем тръби. И дойде друг ангел и застана при олтара, държейки златна кадилница; и нему бе даден много тамян, за да го принесе заедно с молитвите на всички светии върху златния олтар, който беше пред престола. И димът от тамяна, който се издигаше с молитвите на светиите, възлезе пред Бога от ръката на ангела.

И ангелът взе кадилницата, напълни я с огън от олтара и го хвърли на земята; и настанаха гласове, гръмове, светкавици и земетръс. Откровение 8:1–5.

„Огънят“, представен в Исая, шеста глава, като „въглен“, който сестра Уайт определя като символ на очистване, се взема от олтара и се хвърля на земята. „Огънят“ от небето на Петдесетница беше представен като езици от „огън“. „Огънят“ е онова, което Вестителят на Завета употребява, за да очисти синовете на Левий.

„Лопатата Му е в ръката Му, и Той ще очисти добре хармана Си и ще събере житото Си в житницата.“ Матей 3:12. Това беше едно от времената на пресяване. Чрез словата на истината плевелите се отделяше от житото. Понеже бяха твърде суетни и самоправедни, за да приемат изобличението, твърде светолюбиви, за да приемат живот на смирение, мнозина се отвърнаха от Исус. Мнозина и днес постъпват по същия начин. Душите се изпитват днес така, както бяха изпитани онези ученици в синагогата в Капернаум. Когато истината бъде приложена към сърцето, те виждат, че животът им не е в съгласие с Божията воля. Виждат нуждата от цялостна промяна в самите себе си; но не са склонни да поемат делото на себеотричането. Затова се гневят, когато греховете им бъдат разкрити. Отиват си наскърбени, както учениците оставиха Исус, като роптаеха: „Тежко е това слово; кой може да го слуша?““ Копнежът на вековете, с. 392.

Огън слезе върху приноса на Илиия, както и върху приноса на Гедеон към ангела. „Огънят“ на очищението е Божието Слово, защото да бъдеш направен свят означава да бъдеш осветен чрез Неговото Слово. „Огънят“, който се хвърля на земята, когато седмият печат бъде снет, обозначава овластяването на пророческата вест, която се разпечатва в последните дни, по време на затръбяването на седмата тръба, при окончателното и съвършено изпълнение на събитията, представени чрез седемте гръма и потвърдени от трите пророчески периода в Данииел дванадесета глава, които бяха запечатани до последните дни.

Откровението на Исус Христос, което се разпечатва непосредствено преди края на човешкото изпитателно време, включва разпечатването на седемте гръмове, премахването на седмия печат, разпечатването на Данаил дванадесета глава и разпечатването на скритата история на четиридесети стих от Данаил единадесета глава — именно онази история, при която ангелът попита Мъжа, облечен в лен, какъв ще бъде краят на тези чудеса.

Човекът, облечен в лен, отговори и каза: Когато достигнете края на времето на забавянето през юли 2023 година, вие сте достигнали историята на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

Той също каза — в края на трите и половина символични дни от Откровение единадесета глава едно пророческо послание от книгата на Данаил щеше да бъде разпечатано, както е предобразено от времето на края през 1798 година. Истината, която тогава щеше да бъде разпечатана, в края на трите и половина символични дни, се намираше именно в онези девет стиха от книгата на Данаил, които посочват и определят запечатването и разпечатването на книгата на Данаил.

Ще продължим с тези неща в следващата статия.

„Когато Христос дойде на тази земя, преданията, които бяха предавани от поколение на поколение, и човешкото тълкуване на Писанията скриха от хората истината, каквато е в Исус. Истината бе погребана под маса от предание. Духовният смисъл на свещените книги бе изгубен; защото в своето неверие хората заключиха вратата на небесното съкровище. Тъмнина покриваше земята и мрак народите. Истината гледаше от небето към земята; но никъде не се откриваше божественият отпечатък. Мрачна сянка, подобна

на покрива на смъртта, бе надвиснала над земята.“

„Но Лъвът от Юдовото племе победи. Той отвори печата, който затваряше книгата на божественото наставление. На света бе позволено да съзерцава чистата, неподправена истина. Самата истина слезе, за да отдръпне мрака и да противодейства на заблудата. Учител бе изпратен от небето със светлината, която трябваше да освети всеки човек, който идва на света. Имаше мъже и жени, които ревностно търсеха познание, сигурното пророческо слово, и когато то дойде, беше като светлина, която свети на тъмно място.“ Spalding Magan, 58.

„Книжниците и фарисеите претендираха, че обясняват Писанията, но ги обясняваха в съгласие със собствените си идеи и предания. Техните обичаи и постановления ставаха все по-строги и по-обременителни. В своя духовен смисъл свещеното Слово стана за народа като запечатана книга, затворена за неговото разбиране.“ Signs of the Times, 17 май 1905 г.